

PHOEBE LOCKE

SCHADUW
MAN

Vertaling Manon Berlang

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 by Nicola Cloke
Oorspronkelijke titel: *The Tall Man*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Manon Berlang
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: PlainPicture/Ingrid Michel en Daxiao Productions/Shutterstock (figuur)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3080 7
ISBN 978 94 027 5659 3 (e-book)

NUR 305
Eerste druk januari 2019

Originele uitgave verschenen bij WILDFIRE, een imprint van HEADLINE PUBLISHING GROUP
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

1999

Het voelde bijna direct verkeerd. Toen ze op de muziek afliepen en het gras langs hun kuiten kriebelde, wilde hij rechtsomkeert maken.

‘Gaaf het wel goed met je?’ Ze pakte zijn hand vast.

Miles keek naar haar. Ze had die ochtend andere kleren aangedaan. Ze droeg een jurkje met een printje van madeliefjes en een wit vestje erover, niet de tuinbroeken of slobberbroeken en de hemdjes met spaghettibandjes waar ze meestal de voorkeur aan gaf. Hij waardeerde de moeite.

‘Ja,’ zei hij. ‘Het gaat prima.’

Hij voelde zich ziek. Misschien uit solidariteit... Hij had weleens gehoord dat dat kon gebeuren. Sadie bleef maar dingen aan hem voorlezen als ze ’s avonds in bed lagen, een constante stroom van ‘wist je dat...’ en ‘wauw, dit is gek’ en ‘moet je horen...’ Het was allemaal zo tegenstrijdig en bizar en het klonk als hekserij om de baby te vergelijken met fruit en te zeggen dat muziek spelen in de baarmoeder hem of haar slim zou maken.

Hij dacht terug aan de spottende blik op zijn moeders gezicht toen hij dit een uur geleden had verteld, in de hoop de sfeer wat te verlichten. Hoe ze zich voorover had gebogen om Sadies theekopje bij te vullen en daarna dat van hem. ‘Ja, klassieke muziek zal er vast voor zorgen dat dat arme kind niet volledig kansloos aan het leven begint.’ Hoe zijn vader zijn hand over de hare had gelegd, op de arm van de stoel. ‘Frances, lieverd.’ En hoe zijn moeder had gezucht, en twee keer ferm met haar ogen had geknipperd voor ze hun de schaal

met koekjes had aangeboden. ‘Het spijt me, Miles. Jullie zijn allebei gewoon nog zo jong.’

‘Ze moeten gewoon even aan het idee wennen.’ Sadie kneep in zijn hand en liet hem toen los om haar ogen af te schermen tegen de zon, terwijl ze naar het festival in de verte keek.

In het midden van het veld was een podium opgezet en aan beide kanten stonden lange rijen met kraampjes. Ze verlieten de geïmproviseerde parkeerplaats en liepen de berg op. Verderop zagen ze rookwolken opstijgen en de geur van brandend vlees kwam hun al tegemoet.

Hij vond het lief dat ze dat zei. Als ze aan het idee gewend waren, zouden ze heus wel enthousiast worden, dat wist hij zeker. Hoe kon het ook anders? Hun enige zoon kreeg een kind, hun eerste kleinkind... En ja, misschien waren Sadie en hij inderdaad nog te jong, aangezien ze pas één jaar op de universiteit zaten, maar alles had toch een reden? Sommige dingen waren gewoon voorbestemd.

Sadie trok haar vestje uit en knoopte het om haar middel. ‘We hebben het in ieder geval achter de rug,’ zei ze, en ze sloeg haar arm om hem heen. ‘Laten we van onze middag genieten.’

Sadie was zijn lotsbestemming. Dat wist hij in ieder geval zeker.

Hij vroeg zich af wat zijn ouders op dit moment aan het doen waren, al kon hij het eigenlijk wel raden. Zijn vader zou de goede gin en de dikke, kristallen glazen waar zijn moeder zo gek op was uit de kast pakken. Ze zouden zonder iets tegen elkaar te zeggen drinken op het terras en later, tijdens het koken, zou zijn moeder door de keuken ijsberen en haar mening ventileren. Daarna zou ze Miles misschien bellen.

‘Nu moeten we het alleen nog aan jouw ouders vertellen.’ Toen hij dat zei, merkte hij dat ze naast hem verstijfde.

‘Dat kan ik denk ik beter alleen doen,’ zei ze, en ze draaide zich om. ‘Ik denk niet dat ze erg blij zullen zijn.’

‘Niet zoals mijn ouders, bedoel je?’ Hij boog zich naar haar toe om haar een kusje op haar blote schouder te geven, maar had me-

teen spijt van de grap, nu hij weer terugdacht aan de geschrokken uitdrukking op de gezichten van zijn ouders.

Hij wist heus wel dat het moeilijk zou zijn. Hij dacht terug aan het moment dat Sadie hem verteld had dat ze zwanger was, toen hij op het randje van het smalle bed in haar studentenkamer had gezeten. Die avond ervoor was hij uitgegaan met de studievereniging van sociologie en daarom had hij nog een vage stempel van een club op zijn hand gehad, die hij met zijn duim had geprobeerd weg te boenen. Sadie was de twee dagen daarvoor thuisgebleven, naar eigen zeggen omdat ze buikpijn had. Die buikpijn bleek iets heel anders te zijn geweest. Iets waardoor haar voorheen platte buik nu al een heel klein beetje glooide, iets wat ze volgende week vast in zwart-wit zouden zien op een scherm in het ziekenhuis.

Aan de rand van het festivalterrein hield ze hem tegen. 'Hé.' Ze keek hem strak aan. 'Het gaat goed komen,' zei ze, en ze liet haar handen over zijn ribben langs zijn zij glijden.

Door haar aanraking gingen de haartjes op zijn arm rechtop staan en werd zijn mond droog. 'Dat weet ik.' Hij boog zijn hoofd om haar te zoenen en ze beet glimlachend in zijn lip.

Hij liep achter haar aan op de menigte af. De zoom van haar jurk plooidde in het briesje. Natuurlijk was hij bang. Hij vond het moeilijk om zich voor te stellen dat ze binnen een jaar met zijn drietjes in de auto zouden zitten, dat ze voortaan altijd een drietal zouden zijn. Hij vond het, voorlopig, makkelijker om zich te concentreren op zijn studie... Daar had hij in ieder geval nog de controle over. Dat was iets praktisch en belangrijks wat hij kon doen voor hun toekomst, voor Sadie en voor de baby. Hij kreeg er een vreemd, warm gevoel van in zijn borst.

Ze liepen langs de eerste kraampjes aan de rand van het festival: jampotjes en taarten en kaas van bedrijfjes uit de buurt, houten voorwerpen en kaarsen in glazen potten. Een studiegenootje had Sadie over dit festival verteld, en Miles had de tip weer netjes doorgespeeld aan zijn flatgenootje James en een aantal andere mensen

van zijn studie. Maar nu hij zag wat er verkocht werd – armetierige, afgezaagde spulletjes – kromp hij ineen en hoopte hij maar dat ze niet waren gekomen.

‘De band die hierna optreedt schijnt erg goed te zijn.’ Sadie liep met hem langs de kraampjes zonder ze te bekijken, en plotseling voelde alles weer goed.

Hij wist dat het een cliché was – toen hij het in een dronken bui eens probeerde uit te leggen aan zijn flatgenoten aan een tafeltje in een pub, werd hij keihard uitgejouwd – maar wat hij voor Sadie voelde, had hij nog nooit voor iemand gevoeld. Ja, ze was een prachtige vrouw. Dat kon iedereen zien. En ook erg grappig, al zag waarschijnlijk niet iedereen die kant van haar. Ze had een harde kant waar sommige mensen van schrokken... Hij had laatst opgevangen dat Lila, het nieuwste vriendinnetje van James, haar ‘koud en stijf’ noemde. (En dan gaf hij Lila nog het voordeel van de twijfel, ze had het gefluisterd en zou net zo goed *kutwif* kunnen hebben gezegd.) Maar Miles was gefascineerd geweest door de muur die Sadie om zichzelf optrok als ze iemand voor het eerst ontmoette. Bij hem had dat er alleen maar voor gezorgd dat hij erop gebrand was geweest om tot haar door te dringen.

Hij streek een plukje haar achter haar oor, al probeerde de wind het meteen weer los te trekken. ‘Je was geweldig daarnet,’ zei hij. ‘Met mijn vader en moeder, bedoel ik. Dank je.’

Ze draaide haar hoofd om naar hem te kijken en toverde dat kleine, geheimzinnige glimlachje op haar gezicht waar hij zo dol op was. ‘Het gaat nu om jou en mij,’ zei ze. ‘Toch?’

En hij wist dat dat zo was.

Toen ze bij het podium aankwamen, ging Miles op zijn tenen staan, op zoek naar James en de anderen in de menigte.

‘Kom.’ Sadie trok hem door een groepje mensen, verder naar voren. ‘Laten we dichterbij de speakers toe gaan. Ik durf te wedden dat ze daar zijn.’

Zijn vrienden behandelden Sadie inmiddels alsof ze elk moment

kon breken, of ontploffen. Ze struikelden over elkaar heen om haar een stoel aan te bieden, of beter zicht op de tv. Toen hij hun het nieuws twee weken geleden had verteld, hadden ze medelijden getoond: hem op de schouder geklopt, ernstig naar hem geknikt. Maar toen hij had gezegd dat hij blij was, waren ze volledig omgeslagen en hadden ze hem getrakteerd op shotjes. Nu vroegen ze alleen nog maar wanneer de echo werd gemaakt, hoe Sadie zich voelde, of ze wilden weten of het een meisje of een jongetje was.

Alle moeilijke vragen hield hij voor zichzelf, om over na te denken als hij alleen in zijn eenpersoonsbed lag, op de avonden dat Sadie zich terugtrok in haar eigen kamer. De kamer die ze – zo realiseerde hij zich maar al te goed – binnenkort op zou moeten geven, als ze de universiteit liet weten dat ze stopte. Waar moesten ze wonen? Hoe kon hij studeren én voor hen zorgen? Hij bedacht vaak dat hij nog nooit een kind vast had gehouden... Hij had geen broertjes of zusjes en was de jongste van zijn neven en nichten. Hoe werkte dat? Hij had weleens iets gehoord over het ondersteunen van het hoofdje, dat was blijkbaar belangrijk. Er werd ook gezegd dat je ze moest laten boeren, wat hij verbijsterend vond. Hij moest een boek over baby's kopen om te lezen als hij alleen was. Meerdere, waarschijnlijk.

James was nog nergens te bekennen en verder zag hij ook niemand die hij herkende, maar eigenlijk maakte dat Miles niet uit. Na die ongemakkelijke ochtend bij zijn ouders wilde hij het liefst alleen zijn met Sadie... Samen tegen de wereld. Het gaf hem een warm, beschermend gevoel, een bubbel waar hij de rest van de dag in wilde blijven.

‘Ik ga wat te drinken voor ons halen,’ zei hij. ‘Loop je mee?’

‘Ik wacht hier wel.’ Sadie keek om zich heen. Dit was een goed plekje. Net aan de rand van de menigte, met goed zicht op het podium. Achter hen lag nog een strookje gras en er liepen kabels naar een aggregaat. Aan de rand van het grasveld stond een groepje bomen. ‘Ik zal ook kijken of ik de rest nog zie.’

Miles liep naar het dichtstbijzijnde kraampje waar drankjes verkocht werden en kocht voor zichzelf een biertje en voor Sadie een cola. Even twijfelde hij of hij ook een hotdog zou kopen. Toen zag hij een bekend t-shirt voor zich. Neongroen, de mouwen net iets te kort. Hij keek naar het achterhoofd, zag donker, krullend haar en wist dat het James was in zijn favoriete (en eeuwenoude) t-shirt met de *Teenage Mutant Ninja Turtles* erop. Miles probeerde ervoor te zorgen dat hij de drankjes niet morste terwijl hij verder het publiek in liep. De volgende band begon op te bouwen, waarop veel mensen dichterbij het podium bewogen, en Miles raakte James tweemaal uit het oog, voor hij hem eindelijk weer zag, een of twee rijen voor zich.

Toen draaide degene in het groene t-shirt zich om en bleek het James helemaal niet te zijn, maar een minstens twintig jaar oudere man met grijze gezichtsbehaarung. Op het groene shirt stond niets, behalve een klein adidaslogo op de borst. Beschaamd draaide Miles zich om.

Hij keek om zich heen en was verbaasd over de afstand die hij had laten ontstaan tussen zichzelf en Sadie. Het duurde even voor hij haar weer zag. Ze stond nog steeds aan de rand van het veld, maar was in de schaduw tussen de bomen gaan staan. Dat vond hij een vreemde plek om te gaan staan, zo ver van alles vandaan, maar hij kon zien dat ze haar hoofd schuin hield, zoals ze altijd deed als ze naar iemand luisterde. Een vriend, nam hij aan, waarschijnlijk degene die haar dit festival aangeraden had. Hij zette een paar stappen naar haar toe, maar kon niet zien wie er bij haar stond, omdat ze opgingen in de schaduw en de menigte Miles weer terug in de richting van het podium duwde.

Sadie zei iets tegen degene bij wie ze stond, maar plotseling zag hij angst op haar gezicht. Geschrokken zag hij dat ze achteruitliep, bij de schaduw vandaan, met een hand beschermend tegen haar buik geklemd. Haar gezicht was lijkbleek en haar ogen waren groot, als die van een kind.

Miles worstelde zich zo snel mogelijk door de menigte, waarbij zijn bier over de plastic beker klotste. Precies op dat moment kwam de zon achter een wolk vandaan en verblindde die hem. Iemands elleboog raakte hem in de ribben terwijl hij zich een weg probeerde te banen. De eerste akkoorden van de band schalden door de speakers en hij ving opnieuw een glimp van Sadie op. Ze had nog steeds diezelfde angst op haar gezicht, en ze strompelde achteruit. Toen stapte de zanger naar de microfoon, drong het publiek opnieuw naar voren en was hij haar weer kwijt.

Hij wrong zich voorbij een groepje meiden en struikelde over een tas, maar daarna was hij dan eindelijk vlak bij de rand van het veld, met de ergste drukte achter zich. Hij draaide naar links en zag Sadie. Ze stond nog altijd met haar rug naar hem toe, haar aandacht op de bomen voor zich gericht. Terwijl hij het laatste stukje tussen hen overbrugde, besepte hij dat ze weer alleen was. Toen hij zijn hand op haar schouder legde, draaide ze zich snel om. Haar blik werd meteen zacht toen ze zag dat hij het was. Maar de angst (*het was paniek*, verbeterde een stemmetje in zijn hoofd hem, *blinde, allesoverheersende paniek*) bleef in haar ogen en ze drukte haar hand nog altijd tegen de plek waar hun kind groeide.

‘Gaat het wel?’ vroeg hij. ‘Wat gebeurde er net?’

Ze draaide zich om, maar niet voor ze nog een laatste blik wierp op de schaduwen tussen de bomen. ‘O, niets. Een dronken jongen, je kent het wel. Kom, laten we dichterbij gaan staan.’

Hij deed zijn mond open om nog iets te zeggen, maar ze had de nu halflege beker met cola al van hem aangepakt en liep naar voren.

Het was niet de eerste keer dat dit gebeurde. Sadie was prachtig, zei Miles tegen zichzelf, terwijl hij achter haar aan in de richting van het podium liep. Mannen hielden haar zo vaak tegen in menigtes en in bars om te proberen met haar te praten en haar aan te raken. Waarom, vroeg hij zich af, bonsde zijn hart dan nog steeds in zijn keel? Hij wierp nog een blik achterom op de bomen. Ze hadden nu

een warme, gouden gloed gekregen door het zonlicht. Hij kon er-tussendoor kijken naar de velden erachter. Niemand.

Hij keek weer naar Sadie. Haar blik was op de band gevestigd en ze knikte zachtjes met haar hoofd op het ritme van de muziek. Ze nam een slokje van haar drinken, maar hield haar andere arm nog steeds om haar middel.

Het kwam door de manier waarop ze had gekeken, besepte hij. Ze was bang geweest. Hij had de – ja, oké – blinde paniek op haar gezicht gezien. Die was puur en onverhuld, en dat was misschien wat hem angst inboezemde, maar toch was het meer dan dat. Hij had nog iets anders gezien in haar blik. Het drong tot hem door toen de band aan hun tweede nummer begon en hij zag dat Sadie opnieuw vluchtig naar de bomen keek: herkenning. Vertrouwdheid. Sadie was inderdaad in paniek geweest, maar het was niet zo nieuw voor haar geweest als voor hem.

2

2018

De filmcrew ontmoet Amber Banner voor het eerst in haar hotelkamer in West L.A. Ze heeft een pluche badjas van het hotel aan en haar haar (voornamelijk háár haar) zit in een knot op haar hoofd. De dekens liggen op een hoop aan het voeteneinde van het bed, het hoeslaken is te zien en een kussen glijdt langzaam op het donkere tapijt. In het midden van het bed ligt een dienblad van de roomservice, met daarop een stapel pannenkoeken met poedersuiker en een bord met partjes watermeloen. In de hoek van de kamer staan twee lege borden met hard geworden siroop, het bestek er slordig bovenop, vanwaaruit een warme stank oprijst.

Ze laat zich op het randje van het matras zakken en zucht. Ze kijkt toe terwijl ze naar binnen lopen en aan de rand van de stapels op de grond gegooide jurken en de vieze brij van verstrengelde panty's en slipjes gaan staan. De tafel staat vol met cadeauverpakkingen, -manden en bloemen, het tapijt eronder ligt bezaaid met kaarten en het fruit begint bruin te kleuren. Ze glimlacht.

Door die glimlach heeft Greta het idee dat ze een kind is in de dierentuin dat op de tijgerkooi afkomt.

‘Amber, ik ben Greta. Wij hebben elkaar al die tijd over de telefoon gesproken.’

Amber kijkt naar haar, haar hoofd een tikkeltje schuin. Met haar vingers friemelt ze aan de koord van haar badjas. ‘Je bent jong,’ zegt ze uiteindelijk. Haar ogen schieten heen en weer tussen de twee jongens, de pluizige microfoon en de uitgeklapte reflectieschermen.

Als Amber een handgebaar maakt, trekt Greta de lichtroze bu-

reaustoel naar zich toe en gaat ze ongemakkelijk zitten. Ze trekt een stapeltje papier van onder haar arm vandaan en strijkt het glad in haar schoot. ‘We hoopten dat we je konden filmen terwijl je je klaarmaakte,’ zegt ze. ‘Ik weet dat je een drukke ochtend hebt.’

Beneden zit de chauffeur waarschijnlijk al in de auto op haar te wachten, spelend met zijn telefoon om de tijd te doden. En de studio’s waar Amber vandaag naartoe gaat, zullen ook al aan het opstarten zijn; schijnwerpers die op podia gericht worden, leunstoelen die op de juiste plek geschoven worden en buiten hordes toeschouwers die niet kunnen wachten tot ze naar binnen mogen, terwijl het licht van de opkomende zon zich over de stoep verspreidt. Ontbijt-televisie: Greta’s ergste nachtmerrie.

Een lange tijd geleden was ze haar carrière begonnen door stage te lopen bij een tv-show in Londen en na een maand had ze er een betaalde baan als runner aan overgehouden. Ze weet nog dat ze haar ouders in Michigan belde om ze te vertellen dat ze op tweeëntwintigjarige leeftijd, zes maanden na haar afstuderen aan de universiteit, weer een stapje dichterbij de carrière was die ze, zoals ze zei toen ze hen achterliet, op een dag zou hebben. Ze wist dat ze het nooit persoonlijk hadden opgevat dat ze Dearborn had ingewisseld voor Engeland zodra ze de kans had gekregen, maar het voelde zo goed om ze te vertellen dat het het allemaal waard was geweest. Dat alles volgens plan ging. Goed, ze had wat details achterwege gelaten over wat de baan precies inhield – meubilair verschuiven, gasten verplaatsen, afgesnauwd worden, fouten maken – maar dat was niet erg. Uiteindelijk was het wel degelijk allemaal volgens plan gegaan... En dit is het bewijs, nu ze negen jaar en vele baantjes later oog in oog staat met Amber Banner.

Haar telefoon trilt in haar tas en ze grist ernaar tussen de USB-sticks, parkeerkaartjes, verfrommelde zakdoekjes en plakkerige tubes zonnebrandcrème. Amber bekijkt haar de hele tijd met een katachtige desinteresse.

Greta leest het berichtje. Federica.

Hoe gaat het met haar? Zeg dat het me spijt. Kan maar geen vlucht krijgen, verdomme.

Het is in Londen twee uur 's middags; Greta beeldt zich in dat Federica nog twee bekers koffie inschenkt en met haar hand door de haren van haar vriendin strijkt, terwijl ze een van de bekers naast haar laptop neerzet. Dat ze rustig het balkon op loopt, zenuwachtig over de eerste filmweek... maar niet zenuwachtig genoeg om daadwerkelijk te proberen een van de vele vluchten te nemen die de komende dagen vanaf de Londense vliegvelden zullen vertrekken. Nee, er zullen nog wel meer smoesjes volgen en Greta zal ervoor moeten zorgen dat de boel soepel van start gaat, dat er een vertrouwensband wordt opgebouwd. Zij zal moeten proberen het imago van de ijsprinses te doorbreken om te zien of er achter de afschuwelijke, kille kalmte die ze liet zien in de Britse media een verborgen diepte schuilt, een onbekende waarheid waarop ze hun documentaire kunnen baseren.

Amber blijft rustig zitten, terwijl Tom naar voren buigt om het licht te controleren, waarbij zijn hand vlak langs haar wang gaat. De mascara van gisteravond is hard geworden en is gaan klonteren op haar wimpers, maar haar huid is schoon en glad, op een vaag litteken op haar linkerwang na. In het vroege ochtendlicht dat de hotelkamer binnen valt, ziet ze er perfect uit voor de camera. Greta denkt terug aan de foto van Amber die Federica boven haar bureau geplakt heeft in Londen, gekopieerd uit een krant en afgedrukt op A3-papier. De laatste paar maanden is die foto op elk tv-kanaal en elke voorpagina te zien geweest: Amber op de trap voor de rechtbank, met haar haar in een nette paardenstaart, gekleed in een kraakwit overhemd zonder kraag dat dichtgeknoopt zit tot net onder haar elegante nek. Flitslicht dat de randen van de foto vervaagt, handen die microfoons naar haar uitsteken. En dat strenge glimlachje, haar blik uitdagend en strak op de camera gericht. Het einde van een verhaal waar de tabloids van smulden... En het begin van een nieuw verhaal.

‘Ik moet over een halfuur bij NBC Studios zijn,’ zegt Amber, en ze gaapt zo hard dat Greta het laagje stroop kan zien dat nog op haar tong is achtergebleven, en de vlezige rode zijkanten van haar keel. ‘Ja, het is prima als jullie filmen. Dat boeit me niet... Jullie mogen me altijd filmen.’

Achter Greta beginnen Luca en Tom de boel op te zetten. Julia, hun nieuwe productieassistente, schittert door afwezigheid. Julia is nóg een belofte die Federica gemaakt en gebroken heeft... Een ander telefoontje dat ze vergat te plegen, en tegen de tijd dat Greta er zelf aan toekwam en hun vluchten naar L.A. al geboekt waren voor de volgende dag, had Julia al een andere baan geaccepteerd. En dus zullen Tom, Luca en Greta het met zijn drietjes moeten doen. Zij zullen de komende vijf dagen in de hitte hun spullen van locatie naar locatie verslepen en Federica’s voortdurend veranderende visie voor de documentaire proberen bij te houden.

Ze probeert uit de weg te gaan, zodat Luca kan zoeken naar een plek om de microfoonhengel te plaatsen, zonder dat er een schaduw op het beeld te zien zal zijn. ‘Oké, Amber.’ Ze probeert het randje van haar teenslipper uit het bh-bandje te krijgen waarmee het per ongeluk verstrengeld is geraakt toen ze over het tapijt liep. ‘Ga je nog steeds akkoord met het schema dat we besproken hebben? Vind je het goed om al die onderwerpen met ons te bespreken? Ik weet dat het niet gemakkelijk is om het hierover te hebben.’

Ze kan het niet laten om dit te vragen, ook al zou Federica zich eraan ergeren. Wettelijk gezien is Amber volwassen – net – en ze heeft een contract getekend. Het is allemaal al afgehandeld door Greta, Federica en de televisiemaatschappij. Maar Greta kan het niet laten. Ze blijft de neiging hebben om Amber een uitweg te bieden, ook al is het duidelijk dat Amber daar geen interesse in heeft.

‘Hebben jullie nog steeds tien afleveringen in gedachten?’ Amber buigt zich voorover en raakt een partje watermeloen aan, alsof ze het wil pakken... maar doet dat vervolgens niet. Haar hand blijft daar hangen en ze blijft naar Greta kijken.

‘Dat ligt eraan hoeveel materiaal we hebben,’ zegt Greta. ‘We hopen van wel.’

Amber trekt haar hand terug. Ze veegt het plakkerige roze vocht aan haar badjas af. ‘Wil mijn vader nog steeds niet met jullie praten?’

Op dat moment gaat Greta’s telefoon, en ze is blij met het excuus om de vraag over Miles niet te hoeven beantwoorden. Ze loopt snel naar de gang en neemt Federica’s telefoontje aan, net voor hij overgaat op voicemail.

‘Hoe gaat het? Is alles goed met haar?’

‘We zijn hier pas net. Het lijkt prima met haar te gaan. Ze lijkt blij.’

‘Filmen jullie haar terwijl ze zich klaarmaakt, zoals ik wilde?’

‘Ja.’

‘Geweldig. Perfect. Dat lijkt me mooi... Dat je kunt zien dat ze haar publieke gezicht opzet. Ze ziet er vast een stuk jonger uit zonder al die make-up, of niet?’

‘Ja, geloof ik wel.’ Greta weet niet zeker of dat wel zo is. Ze is het zo gewend om foto’s van Amber Banner te zien, om transcripties en rapporten en opiniestukken te lezen over de dingen die ze heeft gedaan, dat ze haast zou vergeten dat het om een achttienjarig meisje gaat.

Een achttienjarig meisje dat gefilmd werd terwijl ze met haar advocaat stond te lachen buiten de rechtszaal. Een achttienjarig meisje dat naar verluidt binnen achtenveertig uur na haar vrijlating uit voorlopige hechtenis tekende bij een agentschap. Een meisje dat de wereld voor het eerst te zien kreeg op een wazige foto gemaakt met een telefoon, haar lichte T-shirt doordrenkt met bloed, een opgedroogde veeg bij haar mond.

‘Luister,’ zegt Federica. ‘Ik weet dat we een schema met haar afgesproken hebben – en dat is allemaal prima – maar het zou goed zijn als je, je weet wel, wat verder probeert te gaan. Stel zo nu en dan een vraag die ze niet ziet aankomen, zodat ze erdoor overvallen

wordt. En, o ja... als je even alleen bent met Tom, herinner hem er dan aan dat het een goed idee is om de camera zo nu en dan te laten draaien. Als jullie gewoon met haar rondhangen en zo.'

Greta bijt op haar lip. 'Bedoel je dat we haar moeten filmen zonder dat ze dat weet?'

'Nou ja, als je het zo stelt klinkt het slecht. Je hoeft geen camera's in haar kamer te verbergen of zoiets. Maar je weet hoe dat gaat. Het beste materiaal komt meestal pas als je de camera al hebt uitgezet. Dus... misschien moet je haar af en toe net wat eerder al laten denken dat je klaar bent.'

Greta blijft stil. De telefoon voelt warm tegen haar oor. Het is net alsof de gang, met zijn structuurbehang en gestreepte tapijt, zich tot in het oneindige uitstrekt.

'Luister, weet je wat het is, Greta... er wordt in de tabloids steeds meer gepraat over haar boekdeal. Het zou om een miljoenenbedrag gaan, al weet ik niet zeker of dat klopt. Maar het gaat in ieder geval door, dat is duidelijk. En dat is prima... een boek is geen documentaire. Het boek zal Ambers versie zijn, Ambers kant van het verhaal, haar geredigeerde waarheid. We moeten meer krijgen dan dat. Er zit meer achter dan alleen haar verhaal, dat weet ik zeker. En dat moeten we uit haar zien te krijgen om dit tot een succes te maken.'

'Oké... Ik zal het proberen.'

'Luister, het spijt me dat ik er nog niet ben. Ik weet dat dit een rotmoment is om vanwege persoonlijke redenen thuis te blijven, maar dit kon echt niet wachten. Ik zal het uitleggen als ik je zie. En ik vertrouw je. Ik weet dat je dit kunt. Dit gaat jouw grote doorbraak zijn, geloof me.'

'Het is niet erg. Ik hoop dat alles goed is.' Ze bloost beschaamd. Dan hoort ze Ambers lach door de deur. 'Ik kan maar beter weer naar binnen gaan.'

Als ze de kamer weer binnenloopt, zit Amber zich voor de spiegel op te maken, terwijl Tom haar filmt. Luca heeft een goed plekje voor zichzelf gevonden naast het nachtkastje, waarop Amerikaanse

kranten en Britse tabloids die meegenomen zijn van thuis liggen opgestapeld. Ambers komst naar de Verenigde Staten heeft voor een nieuwe golf van media-aandacht gezorgd en het verhaal wordt keer op keer herhaald. De Britse media zijn niet altijd even aardig tegen haar geweest – Greta kan zich nog goed een column in de *Daily Mail* herinneren over alle manieren waarop Amber Banner illustreert wat er mis is met ‘de jeugd van tegenwoordig’ – maar de Amerikanen, die pas later de ‘Amberkoorts’ hebben gekregen, lijken eerder medelijden met haar te hebben vanwege haar verschrikkelijke verhaal en de tragische start van haar leven. Boven op de stapel ligt een tijdschrift met op de cover een foto van Amber die aankomt op de internationale luchthaven in Los Angeles. Ze heeft haar blik naar de grond gericht en draagt een zonnebril, als een filmster. *Amber Banner komt aan in Hollywood!* Luca kijkt naar Greta en rolt met zijn ogen.

Ze glimlacht voorzichtig en stapt dan bij hem vandaan. ‘Zo, Amber, heb je er zin in vandaag?’

Amber haalt haar schouders op en wrijft met een kwastje in haar palet met oogschaduw. Ze brengt het kwastje naar haar oog zonder het overschot eraf te blazen en er valt grijs poeder over haar wang. ‘Niet echt. Maar het is fijn om over dingen te kunnen praten. Nu de rechtszaak voorbij is.’

‘Om jouw kant van het verhaal te vertellen?’ Greta vindt het vreselijk dat ze haar eigen stem aanpast, omdat ze zichzelf ervan bewust is dat hij misschien in de documentaire terechtkomt. Het klinkt alsof ze voorleest uit een script, ook al doet ze dit alles puur op gevoel. Ze probeert te raden wat Federica wil, terwijl die niet eens op hetzelfde continent is.

Amber glimlacht in de spiegel. Het is duidelijk dat Tom blij is met dat beeld. Hij leunt dichterbij haar toe en blijft daar een tijdje hangen. En Amber lijkt erin mee te gaan, want ze blijft ook even stilzitten.

‘Precies,’ zegt ze uiteindelijk.